

FOAIA DIECEZANĂ

Organul eparhiei ortodoxe române a Caransebeșului

..... APARE DUMINECA

Prețul abonamentului:	Manuscrisele nu se înapoiează și se adresează redacțiunii „Foaia Diecezană”; iar banii pentru abonamente și inserațiuni se trimit administrațiunii „TIPOGRAFIA și LIBRĂRIA DIECEZANĂ” în Caransebeș.	Prețul inserțiunilor:
Pe un an 160 Lei		Pentru publicațiuni oficiale, concurse, edicte etc. publicate de 3 ori, dacă conțin până la 150 de cuvinte 120 Lei, până la 200 de cuvinte 180 Lei, de aci în sus 200 Lei.
Pe jumătate de an 80 „		
Pe un pătrar de an 40 „		
Un număr 3 Lei.		
Pentru străinătate pe un an 260 Lei.		

Majestatea Sa Regele Carol II al României.

După o petrecere timp de patru ani în străinătate, Alteța Sa Regală Principele Carol s'a reîntors în țară descinzând cu aeroplanul, Vineri seara în 6 Iunie a. c. în București.

În urma reîntoarcerii Alteței Sale, Corpurile Legiuitoare anulând actul dela 4 Ianuarie 1926, Alteța Sa Regală a intrat în drepturile Sale de moștenitor al Tronului și astfel Adunarea Națională, întrunită Duminecă în 8 Iunie a. c., L-a proclamat Rege al României, sub numele de Carol II. Majestatea Sa a depus îndată, în fața Adunării Naționale, jurământul pe Constituție.

Proclamarea de Rege și urcarea Majestății Sale pe Tron, s'a îndeplinit între manifestațiuni de entusiasm și însuflețire, care entusiasm și însuflețire, — dupăcum este cunoscut — a cuprins întreaga țară.

Astfel Majestatea Sa Carol II. a luat în mâinile Sale viguroase cămașarii, spre marea bucurie a popoarelor sale credincioase.

Dorind ca Bunul Dumnezeu să dăruiască Majestății Sale viață îndelungată și domnie fericită, strigăm și noi împreună cu toată suflarea românească:

Trăiască Majestatea Sa Regele Carol II!

Chestiuni administrative. Înaintarea socioților.

Preliminarele comunelor noastre bisericești pe anul 1930 s'au înaintat în cea mai mare parte la timp și în regulă astfel, că la centru au putut fi aprobate și expediate tot la timp. Deci cu începutul anului în curs, comunele bisericești din eparhia noastră și-au avut preliminarele aprobate, putând să lucreze în baza acestor preliminare.

Excepțiunile sunt atât de sporadice, încât le-am putea numără, pe degetele unei singuri mâini și vor avea de urmare, că respectivii conducători de oficii parohiale o să fie treziți cât de curând la realitate, dacă cumva în întretimp n'au preferit să subștearnă preliminarele, ca să nu se expună sancțiunilor ce li-sau pus în vedere.

Cu totul altcum stăm cu socioțile pe anul 1929. Acelea n'au intrat dela zeci și zeci și alte zeci de comune bisericești, deși celor obligați la facerea socioților li-a stat până acum jumătate de an la dispoziție.

Dar dacă n'au intrat însăși socioțile, mai grav este, că n'au intrat nici rapoarte, cari să arate ce e cauza întârzierii. De unde deducem, că nepăsarea, neglijența, comoditatea, intențiuinea de târăganare sau chiar renitența sunt la baza neîmplinirii datoriei, impuse de legile, regulamentele și ordonanțele bisericești de a înainta în primul trimestru al anului socioțile trecute prin corporațiunile parohiale pe anul premergător.

Față de oricare dintre aceste motive autoritatea superioară e constrânsă să aștepte și să ajungă la normal cum a ajuns cea a preliminarilor.

Circularul No. 5455 E ex 1929 din 29 Octombrie 1929 se vede că nu a fost suficient

să trezească în toți conducătorii de oficii parohiale conștiința datoriei în ce privește socoțile. Deci Consiliului eparhial nu i-a rămas decât să meargă cu un pas înainte, hotărând că cu începere dela 1 Iulie a. c. va aplica amende în bani față pe cei neglijenți și tardivi, punându-le în vedere că se vor lua și alte măsuri de toate rigoarea. Deci acești neglijenți nu se vor putea plânge, că au fost surprinși cu o pedeapsă, de vremece la timp li s'a comunicat de repetite-ori cele ce au să urmeze, subliniindu-se cu o cale, că scuze goale, motive artificiale și neadevăruri plâsmuite, nu se vor lua în considerare.

În continuarea firului celor de mai sus, ne întrebăm: De ce atâta scrisoare? De ce atâtea provocări? De ce atâta pierdere de timp? De ce toate acestea, când ști prea bine că datoria trebuie să ți-o faci, iar aceea nu e tot una că ți-o faci acum, când trebuie să ți-o faci, sau o faci peste un an sau doi sau chiar peste trei ani, când s'au încurcat trebile deabinelea.

Nu-ți convine să te supui ordinei, fericește-te acolo unde crezi, că poți s'o duci în lenevie, dar nu secătui un organism, care trebuie să funcționeze normal, nu exaspera cu ținuta ta organele doritoare de ordine, pentru că trebuie să ști, că la centru mai este și alta de lucru decât să ți-se țină neglijența în evidență.

Dacă majoritatea conducătorilor oficiilor parohiale — spre lauda lor fie zis, pot înainta la timp socoțile clausulate, de ce nu poți tu să o faci, ci umbli să încurci lumea, cu toate că ai fost făcut băgător de seamă la urmări.

Alt răspuns nu poți da, decât să trimiți socoțile până la 1 Iulie a. c. căci la din contra vei avea să suporti consecințele.

A. Moaca.

Sfârșitul vieții temporale.

Gândiri reslețe, de preotul **Sinesiu Bistreanu.**

(Continuare)

Sunt stăpânit de o părere greșită, când consider privirea unui cadavru de ceva grozav; cum stă înaintea-nea fără suflare, rece și nemișcat palid și fără viață, nesimțitor la durerile noastre, cum n'are compătimire pentru lacrimile noastre, par'că nu ne-ar fi aparținut vr'odată, ori nu ne-ar fi cunoscut.

Să examinăm, să cercetăm cu băgare de seamă, că noi credem că-l jelim pe repositat și îl deplângem pentru toate câte s'au pierdut prin moartea sa; că el n'o știe aceasta! Ne închipuim cum ne iubea cu gingășie; cu câtă dra-

goste ar mai fi rămas între noi, cum o mână nevăzută la răpit dintre noi, deși noi l-am fi reținut; dar repositatul n'avea grija noastră, ba în ultimile zile, și în ceasurile din urmă... acele simțimente de odinioară nu se mai iveau atât de însuflețite. Pierise din imperiul vieții pământeste, ne-a lăsat numai cenușa, corpul rece. Da, o statuă rece, pe carea odinioară — fiindcă era însuflețită — o iubeam atâta, dar nu era a lui, ci a elementelor din cari s'a compus.

Ce este de temut? Moartea nu, ci închipuirea noastră; iar de vom transpune noi închipuirea noastră la adevărata realitate, în acest caz și moartea își pierde o particică din teama ce inspiră.

Alt motiv al instinctului sau îndemnului ce mi l-a dat Dumnezeu pentru viață, este: prea marea alipire ce o avem pentru viața aceasta, încât scopul vieții este de a o folosi într-o desăvârșirea sufletului, spre împodobirea minții cu calități deosebite și spre norocirea altor oameni, — încât se cuvine; iar încât n'ajungem în situația de a face aceasta, că — probabil am ajuns într-o vârstă înaintată, în acest caz și viața își pierde rostul și e de dorit un altul mai demn.

Au fost și vor mai fi în lume suflete nobile și fericite de a cunoaște bunătăți mai însemnate decât viața. Sunt suflete*) de acelea, cari din iubirea cătră patrie și libertatea ei au murit moarte eroică, prin ce au scutit mii — poate milioane — de semeni de grele neajunsuri și mari nenorociri; acele suflete, cari din dragoste cătră legea lui Christos au alergat cu curajiu la sigura moarte; ceice au preferat o moarte martirică unei vieți trăite în nevrednicie și fără vârtute: atari suflete înalte au știut prețui viața aceasta.

Acestora le putem zice că au murit cu curajiu și 'n brațele vârtuții celei oneste și neprihănite, ca să ajungă la îndeplinirea poruncilor cerești. Moartea lor a fost de învidiat și de lăudat mai mult decât a multora, desăvârșiți fiind, ne-au lăsat exemplul, ca să facem și noi așijderea. (Evg. Matei 16, 25).

Am cetit și apoi m'am convins, că viața omului atâta timp prețuește, câtă vreme practicăm vârtutea, precum și binele sau bunătatea ce ne-am învrednicit a face semenilor noștri. Și de vețuesc eu asemenea unui animal și mă târâsc p'acest pământ numai pentru a'mi sătura poftele pântecelui, fără ca se mă îngrijesc a'mi pregăti sufletul pentru cele viitoare și înalte; trăiesc numai ca să satisfac pofta corpului meu; mâncând și bând, vețuesc numai spre a'mi îm-

*) Suflete adevărate oameni. Pars pro toto.

podobi acest lut cu vestminte fine și alese; sunt în această viață numai cu scopul să dau înfățișare măreției mele până ce ajung la ușa mormântului: viața mea n'are nici un preț și n'ar fi ființă carea să verse lacrimi pentru pierderea mea.

Suntem unii, cari ținem cu stăruință la această viață, numai din motivul iubirii și grijei celei mari pentru cei rămași în viață. Ne îngrozim, că moartea ne smulge din brațele soției ori ale copilașilor noștri, și ne cutremurăm la gândul morții, că părăsim copiii, lăsându-i în neajunsuri și sărăcie, eventual fără creștere potrivită și deplină.

Și din pricina aceasta ne-am convins în decursul vieții, că bărbații respective junii cari n'au după sine urmași, mor mai ușor, mai fără grijă, decât cei mai bătrâni și căsătoriți; căci aceștia atârnă cu ultima privire spre copilașii lor rămași orfani.

Aceasta însă n'ar trebui să fie motiv ca să cucerească pe om frica de moarte, că trebuie s'o știe tot natul, că nici până aci n'a fost el o soție sa ocrotitor copilașilor lor, acela era și este numai unicul Dumnezeu. Da, Dumnezeu e tatăl și al săracilor, că doară El veghiază și pentru viața unui viermuleț.

De a orânduit Dumnezeu bună norocirea vieții mele, nu este putere omenească ca s'o nimicească, că providența și puterea dumnezeiască mă va povățui. Și de mă va chema Dumnezeu, pornesc cu toată voia, căci va veni și timpul acela, că acolo îmi voi revedea și pe ai mei iubiți.

(Va urma).

Adunarea eparhială

a Eparhiei ort. rom. a Caransebeșului perioada XX sesiunea IV. convocată la Caransebeș pe Dumineca Samaritencii, 18 Maiu 1930.

Sedința IV.

Ținută Marți în 20 Maiu 1930 orele 9 a. m.

Președinte: P. S. Sa Domnul Episcop diecezan Dr. Iosif Tr. Badescu.

Notar: Petru Fotoc.

Nr. 34. Se citește protocolul ședinței a II-a și se autentică.

35. Comisiunea bisericească prin raportorul său Ioan Geția referă asupra raportului Consiliului eparhial în cauza sectanților.

Cetindu-se acest raport comisiunea propune următorul concluz.

Adunarea eparhială ia act de raportul Consiliului eparhial precum și de lupta ce o duce preoțimea noastră pentru combaterea sectelor și întărirea credinței străbune, în acelaș timp însă roagă Consiliul eparhial să invite preoțimea parohială, să intențifice această luptă prin activitatea cercurilor religioase, cari sunt arma cea mai

potrivită pentru luminarea și întărirea în credință a credincioșilor, precum și stimulent pentru preoți spre a se distinge pe teren pastoral și misionar.

Preoțimea să se întărească în conștiința de a catehiza, propovăduind tinerimei școlare învățăturile Mântuitorului, dând în acelaș timp însemnătatea cuvenită amvonului, precum și împărtășirii cu mijloacele harice.

Nu mai puțin este necesară angajarea în această activitate misionară a conducătorilor mireni în deosebi a membrilor din corporațiunile noastre bisericești, cari și ei au datorința morală să militeze alături de preot întru apărarea credinței care este în acelaș timp și mântuirea neamului.

Ia cuvântul deputatul Petru Fotoc, insistând pentru constituirea cercurilor religioase a tineretului din școlile secundare.

Deputatul Patrachie Rămneanțu arată că lupta pe care trebuie să o ducă biserica față de sectanți este cu mult mai ușoară decât lupta pe care biserica noastră ortodoxă trebuie să o angajeze față de o altă parte răătăcită a neamului nostru românesc, care sub masca unei biserici naționale se dedă la cele mai comune acțiuni de prozelitism căutând a sparge unitatea neamului prin vânarea de suflete și prin crearea de nuclee religioase în anumite centre curat ortodoxe, cum este cazul dela Buziaș.

Înaintează în această privință și o propunere concretă în scris.

Deputatul Mihail Grosianu arată că în lupta care se duce pentru apărarea credinței noastre strămoșești, arma cea mai potrivită este amvonul de unde cuvintele Mântuitorului să străbată cu puterea uraganului pentru întărirea și apărarea acelor cari se clatină în credința lor.

Preoțimea să caute a fi la înălțimea demnității sale și să nu se lase a fi jignită — de multe ori — în amorul său propriu, umilindu-se față de elementele altor confesiuni numai pentru a satisface anumite interese de ordin personal și material.

După ce la acelaș obiect mai iau cuvântul membrii Iuliu Vuia, Eugen Sudreșan și Traian Oprea, P. S. Să dă unele lămuriri în ceea ce privește activitatea preoțimii noastre întru combaterea sectelor religioase și își arată și dânsul îngrijorarea pentru pericolul național ce ar urma din slăbiciunea bisericii unite, care deviază dela calea adevărată și dela chemarea ei de biserică națională.

Nu este timpul și nici țânta finală a poporului nostru românesc de a ne sfășia prin lupte confesionale, din contră să aducem în concordanță credința cu naționalismul nostru și atunci nu ne vom teme de nici o agresiune externă.

În ceea ce privește activitatea și propășirea bisericii noastre, aceasta numai pe lângă asigurarea mijloacelor sale materiale e posibilă pe lângă asigurarea libertății sale de acțiune.

După acestea se enunță ca concluz.

Adunarea eparhială ia act de raportul Consiliului eparhial precum și de lupta ce o duce preoțimea noastră pentru combaterea sectelor și întărirea credinței străbune, în acelaș timp însă roagă Consiliul eparhial să invite preoțimea parohială, să intențifice această luptă prin activitatea cercurilor religioase, cari sunt arma cea mai potrivită pentru luminarea și întărirea în credință a credincioșilor, precum și stimulent pentru preoți spre a se distinge pe teren pastoral și misionar.

Preoțimea să se întărească în conștiința de a catehiza, propovăduind tinerimei școlare

învățăturile Mântuitorului, dând în același timp însemnătatea cuvenită amvonului, precum și împărtășirii cu mijloacele harice.

Nu mai puțin este necesară angajarea în această activitate misionară a conducătorilor mireni, îndeosebi a membrilor din corporațiunile noastre bisericești, cari și ei au datorința morală să militeze alături de preot întru apărarea credinței, care este în același timp și mântuirea neamului.

36. Deputatul Patrachie Râmneanțu propune iar adunarea eparhială decide.

Adunarea eparhială luând cunoștință de intențiunile bisericii greco-catolice de a înființa o parohie în localitatea balneară Buziaș (Timiș-Torontal), unde în prezent sunt numai 11 suflete greco-catolice și și acestea nu de origine de acolo, ci numai de durată trecătoare, protestează cu toată tăria, contra acestei intențiuni prozelitiste, menită să producă desbinare între frații de același sânge și să renască luptele confesionale din trecut, cari au adus atâta rău neamului românesc.

Invită deci Venerabilul Consiliu eparhial, să aducă aceasta la cunoștința Înaltului Guvern, cerând să nu încuviințeze înființarea acestei parohii, căci interesele superioare naționale bisericești și de stat, nu justifică cu nimica înființarea unei parohii pentru 11 suflete unite, acolo unde biserica ort. și dominantă a statului român de veacuri își are lăcașuri de închinare, pe care le-a ssusținut și apărat cu jertfă de sânge.

Din contră, opinia publică românească din Banat, condamnă cu toată tăria intențiunile de desbinare ale fraților de același sânge, ori din ce parte ar veni ele.

37. Același raportor referă asupra raportului Consiliului eparhial, în cauza reorganizării învățământului teologic.

Cetindu-se acest raport, comisiunea propune iar

Adunarea eparhială aduce următorul concluz:

Având în vedere trecutul istoric al vechiului nostru institut teologic, care chiar și sub stăpânirea maghiară a fost considerat între institutele superioare de învățământ.

Având în vedere serviciile prețioase și incontestabile, pe cari institutul nostru teologic le-a adus bisericii și neamului în trecut și în timpuri grele.

Având în vedere interesele specifice eparhiei noastre, cari reclamă ca o necesitate imperioasă menținerea caracterului de școală superioară teologică a acestui focar de cultură bisericească și națională, merit să țină și pe viitor conștiința trează în fiii răzlețiți ai eparhiei.

Adunarea eparhială solicită cu toată hotărârea luarea în considerare a demersurilor făcute de P. S. Sa în această chestiune și în același timp, se declară cu toată tăria contra oricărei tendințe de degradare și știrbire a nimbului vechiului nostru institut teologic respective a Academiei noastre teologice, de

astăzi, a cărei întemeiere se pierde în negura vremurilor. Și aceasta cu atât mai vărtos, căci institutul nostru teologic a fost unica școală superioară românească, cu care noi bănățenii am intrat în România mare.

Adunarea eparhială din ședința sa de astăzi — printr'o telegramă, — solicită sprijinul I. P. S. Sale Metropolitului nostru Nicolae, pentru apărarea revendicărilor noastre drepte.

38. Raportorul Comisiunii speciale Dr. Aurel Oprea referă asupra raportului P. S. Sale D-lui Episcop în cauza vizitațiunei canonice întreprinse în Octomvrie-1929 în Jugoslavia.

După ce iau cuvântul deputații Nicolae Șofariu, Ioan Murgu, Patrachie Râmneanțu și Traian Oprea.

La propunerea Comisiunii adunarea eparhială

ia cu satisfacție la cunoștință vizitațiunea canonică întreprinsă în Jugoslavia. Invită Consiliul eparhial să solicite la Înaltul Guvern intervenirea pe lângă guvernul Jugoslav, ca organizațiunea noastră bisericească, bazată pe statutul Șagunian, să se respecte, cu atât mai vărtos, că conaționali lor din statul român se bucură de deplină libertate și autonomie și astfel pe baza reciprocității să li-se asigure și românilor eparhiei noastre drepturile, de cari s'au bucurat în trecut.

39. Același raportor referă asupra deciziunei Consiliului eparhial în cauza ieșirii din indiviziune a diecezei noastre față de doamna Ecaterina Metzger născ. Cimponeriu, în ceace privește cele 3 părți de pământ asupra jumătății cărora e asigurat la cartea funduară dreptul de succesiune al eparhiei noastre.

Comisiunea propune iar adunarea eparhială decide:

Deciziunea Consiliului eparhial se ia cu aprobare la cunoștință.

40. Comisiunea specială constatând necesitatea imperioasă de a se adapta un etaj la casa Nr. 484 unde sunt plasate o parte din cancelariile diecezeane, precum și necesitatea de a se face unele amplificări la reședința și capela episcopoească, propune și roagă adunarea eparhială de a aduce următorul concluz.

Se invită Consiliul eparhial de a se ocupa cu pregătirile necesare pentru a se putea ridica un etaj la casa Nr 484 și pentru a se face adaptările necesare la reședința și capela episcopoească.

41. Raportorul comisiunei financiare Dr. Mihail Groșian referă asupra raportului Consiliului eparhial privitor la cvota de contribuția a eparhiei noastre la „Fondul General Bisericesc“.

Comisiunea financiară judecând situațiunea materială nefavorabilă a Eparhiei, considerând că din întreg bugetul eparhiei de peste 10 milioane abia 170,000 Lei se realizează din isvoarele proprii ale eparhiei, iar restul dela stat și că această sumă nu poate acoperi nici măcar trebuințele cele mai ardente ale eparhiei și cari trebuințe nu se acoperă prin ajutorul dela stat, Comisiunea propune iar

Adunarea decide, că în lipsa de isvoare de venit proprii nu poate deocamdată contribui cu nici o cvotă anuală la augmentarea „Fondului General Bisericesc“.

(Sfârșitul în N-rul viitor)

Fericirea lumească și fericirea cerească.

(Continuare)

Fericirea se găsește deci în mulțumire.

Când omul este pe deplin mulțumit, el este fericit. Iar omul fericit are inima la locul său, adică o inimă ordonată și înțelept stăpânită.

Dar — să ne punem noi o sinceră întrebare — poate fi vreodată omul mulțumit *pe deplin*? Găsim noi adică o stare a inimii noastre când zicem: de-acum am de toate, de-acum nu mai am trebuință de nimic, sunt mulțumit?!

O seamă de învățați, ocupându-se cu știința sufletului omenesc, au aflat că această scânteie dumnezeiască sufletul, dupăcum este el nepieritor, totașa dorințele născânde dintr'ânsul sunt fără număr, fără hotar. Să fie această împrejurară urmarea firească a blestemului, care torturează și apasă pe om, nu știm. Știm însă, atât din experiența proprie, cât și din experiența altora, că mic și neînsemnat este numărul acelor dintre oameni, cari pot să spună cu adevărat: *sunt fericit*.

Totuș aceasta nu exclude, că sunt și oameni fericiți pe pământ!

Săracul din istorioară este unul dintre dâșii. Și dacă încercăm a răsfoi printre paginile istoriei trecutului, vom afla destule exemple de oameni fericiți. Dar nu-ți cere nimeni atâta osteneală! Gândește-te la viața miseră a unui pustnic, la chinurile unei mame, ori la greutățile de traiu ale unei familii numeroase; crezi oare că pustnicul e nefericit, că mama e nenorocită sau întristați sunt părinții de numărul mare al copiilor lor?

Încă o istorioară.

Într'un oraș mare, undeva trăia un păpuțar. Și păpuțarul acesta avea o spuză de copii. Bietul om, muncia din greu, dar oricât muncea, lucrul a două mâni nu putea sătura atâtea guri flămânde! Chin și necaz pe capul bietului om, dar el nu cârtea, căci la ce bun ar mai fi cârtit? Omul acesta sărac avea însă și el o bucurie. Seara, dupăce isprăviau cu modesta lor cină, tata aduna pe copii în jurul său și cu toți împreună cântau în cor. Seară de seară, mulțumirea bietului păpuțar era cântarea care umplea de bucurie chilia săracuță dela etaj.

Bucuria aceasta părea să ia sfârșit. Dede-suptul etajului din urmă — al podului, — în care locuia păpuțarul, se așeză un bătrân bogat. Acestui om, datat poate să trăiască singur și în totală liniște, nu îi convenia, ca seară de seară să i se turbure liniștea lui. Întrebă cine locuște

deasupra capului lui și dacă află despre păpuțarul sărac, îi trimise acestuia o grămadă de bani, numai să tacă, adică să nu mai cânte în toate serile.

Bietului om întâi îi surăse inima de bucurie, văzând atâta seamă de bani. În seara dintâi, el fu atent să nu se mai cânte nimic, și chiar el, oridecâteori începea să cânte, își dădea cu mâna peste gură.

Casa lui se schimbă, dar această schimbare numai îmbucurătoare nu putea să fie. În locul drăgălașelor cântece, cari altă dată înveseliau casa și dedeau fețelor nevinovate acea senină bucurie, care e mai prețioasă ca orice, stăpânia acum tăcerea poruncită, impusă de aurul bogatului.

Omul nostru se răzgândi deodată! Pieptul lui era plin de apăsarea tăcerii, inima lui nu mai putea răbda ucigătoarea liniște — și el porni și duse îndărăt banii bogatului, răscumpărându-și dreptul său de a cânta în voie, în mijlocul corului de copii nevinovați...

Atât l-a impresionat de mult aceasta pe bătrânul bogat, că a dus și el îndărăt acei bani, cinstindu-l cu ei pe păpuțar, și chiar el l-a rugat să-l lase și pe dânsul să ia parte seară de seară la *fericirea* acestei familii!

Scriptura sfântă zice: *unde este comoara voastră, acolo va fi și inima voastră.* (Matei VI, 21.)

Și de ce inima este nedespărțită de comoară, au este ceva comun între ele? Au oare *comoara* este ceva de osândit, înțelegându-se prin aceasta numai ceea ce se poate cântări și măsura; sau comoara poate fi și de aceea, *pe care molii n'o mănâncă, furii n'o sapă și nici n'o nimicește rugina?*!

Mulțumirea celui fără o sdreanță de cămașă în spate, mulțumirea păpuțarului sărac și cu droaie de copii, nu sunt oare acestea cele mai de preț comori? Cine le are pe acestea, n'are el inima liniștită și satisfăcută, având chiar această comoară, *mulțumirea, fericirea în inima lui?*

Iată dar cât adevăr exprimă cuvintele Scripturii!

Comorile pe cari ni le pune ea în vedere, nu sunt lucruri de mâncat și beut, căci zice: nu numai cu pâne va trăi omul, ci cu tot graiul ce iese din gura lui Dumnezeu. (Matei IV, 4.)

Cuvântul lui Dumnezeu ne pregătește drumul spre *adevărata* fericire, spre care *trebuie* să se sânguească tot creștinul care vrea izbăvirea sufletului său!

(Continuare în Nrul viitor)

Costeștii...

Cunoscut țării întregi și peste hotare, până de parte, dă fiecăruia prilejul să facă fel de fel de comentarii, potrivit firii sale proprii.

În special Costești este o problemă a bisericii noastre.

Elementele acestei probleme, în ceiace ele ne interesează, încercăm să le prindem și să le tâlmăcim aci.

1. În vremile mai vechi cele mai multe biserici erau de lemn, dar nu ardeau. Bătrânii erau oameni cu socoteală. Ardeau în biserică lumânările de ceară curată. Pe vremea lor nu era parafină. Ca să aibă câteva oale de ceară curată, vindeau moșii întregi. Cine se învrednicia de o lumânărică de ceară curată, se simțea fericit că poate să aducă această jertfă a flăcării curate, luminii celei necuprinse de mintea omenească.

Dar astăzi... în care biserică mai găsești o lumânare de ceară curată?

Jertfa luminii curate este amestecată cu fume-gaiul parafinei necurate.

Astăzi se întrec credincioșii să poarte în mâni la sărbătoarea răstignirii și a învierii Domnului lumânări cât mai groase, cu fum otrăvitor.

În toată țara, jalea bisericilor în care ard lumânări fumegânde, este mare.

Să nu se tâlmăcească oare jertfa pe rugul flăcărilor dela Costești a celor 108, ca un semn prevestitor al Cerului pentru readucerea tuturor, la arderea cea bine plăcută a lui Dumnezeu a lumânărilor de ceară?

2. Nu putem crede că preotul Vișinescu, nu a prevenit pe enoriașii săi, de primejdia unei aprinderi a bisericii. Dar enoriașii de azi nu mai ascultă de preot, căci nici preotul de azi nu mai are autoritatea preotului de demult.

Mai de mult, preotul era căpetenie a sfatului sătesc, a județului sătesc. Dacă vorba și hotărârea lui avea trecere, autoritate și urmare în afaceri obștești în afară de biserică, cu atât mai mult trebuie să credem că porunca lui era ascultată în biserică.

Mai mare în biserică este preotul. De aci răspunderea celor ce se petrec în biserică o are numai preotul.

Mai de mult, preotul deși era încadrat în greutatea obștească a vieții satului, el se ținea pe o linie de superioritate și de autoritate deasupra satului. Pe vremea aceea preotul era părinte al tuturor. Pe atunci nu erau partide politice, cu care să se dea preotul, cu părtiniri pentru o parte din enoriașii săi și cu împotrivire și prigonire față de cealaltă parte a credincioșilor săi.

Doamne, ce va fi mâine, când preotul va fi împotrivitorul și al femeilor care fac altă politică militantă de partid decât el?

Azi, de de bine de rău, preotul își menține autoritatea asupra femeilor. Ele mai sunt cu datinile. Prin ele trăiește religia în afară de biserică. Costeștii ne arată, că preotul nu mai are autoritatea de altădată.

3. Ce se petrece în biserică în marile sărbători nu vede nimeni, nici o autoritate bisericească. Protoereii, au și ei biserici și nu pot vedea realitatea desfășurării vieții bisericești în sărbători. Un om ca protoereul, care vede mai multe, are mai multă înțelepciune

și experiență, cuvântul și sfatul lui este mai plin de autoritate, mai ascultat.

Câte servicii bisericești nu se mai fac ca altădată. Bătrânii știau pe de rost Psalmii și rugăciunile cele mai principale.

Când veneau să se cunune erau examinați de preot, dacă știu rugăciunile. Nașii, la botez, de asemenea trebuiau să știe rugăciunile, nu ca astăzi, când unii nași nu mai știu aproape nici Tatăl nostru. La bătrâni era porunca conștiinței. Protoereii erau mai puțini, decât astăzi, nu-i nevoie de prea mulți protoerei. Dar, azi, când nici protoereii nu pot vedea cum se săvârșesc serviciile religioase, de oarece și ei au biserici, dela care nu pot să lipsească, cum să nu se întâmple multe, așa cum s'a întâmplat la Costești.

Costeștii ne învață că bisericile trebuiesc văzute de mai multe ori în timpul serviciilor dumnezeiești de autoritățile bisericești.

4. Copilașii școlii, cu învățătorul lor au fost copleșiți de prăpădul flăcărilor în vreme ce cântau cântări de jale în jurul mesei pe care odihnea în simbol Domnul cel pogorât depe crucea răstignirii.

Jertfa lor, fiind nevinovată, în împrejurări atât de duioase, simbolizează jertfa pentru camarazii lor, pe care părinții și învățătorii lor nu-i mai aduc și nu-i mai trimet la biserică.

Bisericile noastre sunt goale de copii, E mare păcat. Dacă azi, copiii nu mai vin la biserică, mâine nu vom mai avea pe nimeni în biserică, nici pe cei câțiva bătrâni de astăzi. Mai de mult copii erau trimiși și duși la biserică. Vinerea Pătimirilor era sărbătoarea copiilor. În ziua aceea, cu sufletele lor nevinovate, aduceau și ei prinosul jertfei pentru Domnul care a iubit atât de mult copiii!

Copilul ortodox aproape, că nu se mai duce la biserică. Pe hârtie este porunca, ca învățătorul să se ducă cu copii la biserică. Realitatea este alta. Dacă protoereii ar putea să meargă în inspecție la biserici în timp de sărbătoare, s'ar convinge personal de această tristă afirmare. Dacă copiii se înstreinează de biserică, ce va mai rămâne din această biserică?

Costeștii, ne avertisează asupra acestei primejdii, una dintre cele mai mari ale bisericii.

5. Costeștii au avut o bisericuță de lemn care a ars. Costeștii au o biserică de zid, neterminată. Biseri-cuța de lemn a fost cumpărată, cam acum 80 de ani, dintr'un sat de pe râul Doamnei din județul Muscel. Timp de 80 de ani, Costeștii n'au fost în stare să-și zidească de ispravă o biserică. Costeștii nu erau ziditori de biserici. Pe cea de lemn o cumpăraseră. Costeștii n'aveau tradiția construirii.

Costeștii au fost așa cum s'au văzut. Greu încercați prin dureri care au zdrobit de durere și compătimire inimile tuturor. Costeștii este școala vieții bisericești, dela care se poate învăța că autoritățile bisericești, au datoria să impună poporului jertfe materiale mai grabnice pentru zidire de locașuri sfinte.

Dacă la Costești, autoritatea bisericească ar fi văzut situația și ar fi fost mai severă, adică dacă ar fi impus închiderea bisericii vechi cu scopul de a se grăbi terminarea noului locaș, nenorocirea ar fi fost evitată.

Costeștii puteau să termine mai de grabă biserica. N'au făcut-o. Năprasnica nenorocire s'a abătut asupra lor, ca să spele prin jertfa lor pe toți câți se se află în aceeași greșeală a întârzierii cu locașurile

bisericești, din multe și multe pricini ale sufletului omenesc.

Costeștii este școala înțelepciunii și a reculegerii tuturor, care se află sub aceeași povară a întârzierii cu ridicarea și terminarea locașurilor sfinte.

6. Greșeala neînțelepciunii, a tărăgănării, a tembelismului oriental, a ușurinții, a învrăjbirii omului de pretutindenea chiar în treburi bisericești, a fost ispășită fără vină directă și personală, de cei ce și-au dat duhul în groaznicele chinuri ale înăbușirii și ale flăcărilor focului năprasnic.

Părjolul înspăimântător dela *Costești*, a deschis porțile raiului celor ce au pierit acolo, în moarte de martir. Toate bisericile țării au înălțat rugăciuni pentru fericita odihnă a sufletelor lor. Jertfa lor pentru expiațiunea greșelilor tuturor merită această răsplată. În fericirea lor cerească ei n'au nevoie de lacrimile noastre. Ei vor plânge la rândul-le de noi, cei rămași aici când nu vom ști să înțelegem jertfa lor pentru neînțelepciunea, necredința și învrăjpirea noastră în treburile bisericești.

Costeștii este expiațiunea imperfecțiunilor noastre de creștini ortodocși. Fi-vom în stare să o înțelegem?

7. Biserica din Costești se va termina prin ofranda publică. Semn al solidarității obștești ortodoxe, cu fiecare biserică în parte. Noj ortodocșii, prin cei care conduc viața religioasă a poporului și prin cei ce ascultă conducerea, limităm noțiunea de biserică numai la biserica noastră unde slujim, cum slujim fiecare, cleric și laic.

Puterea bisericii este puterea colectivității, a interesului pentru instituție în general ca expresie a colectivității. A se închide fiecare, în cuprinsul bisericii sale, cum se închide vietatea în căsuța firelor toarse de ea, însemnează a rupe solidaritatea cu instituția în sine obștească. De aci și până la o altă izolare a noastră, adesea în pustiul sufletelor noastre, nu nu mai este decât un pas. Biserica este puternică prin solidaritatea de credință și de jertfire a tuturor credincioșilor ei. Credința personală se odihnește și se fortifică, când se alimentează din duhul colectivității.

Colecta obștească pentru terminarea clădirii bisericii, simbolizează datoria ce o avem de a strânge solidarizarea noastră cu biserica sufletului și neamului nostru, azi, când primejdiile se apropie. Ca de focul mistuitor al Costeștilor, sufletele noastre sunt amenințate de pustiul sufletesc, de prăbușirea noastră sub distrugătoarele concepții și acțiuni materialiste despre viață.

Focul dela Costești, simbolizează pedeapsa ce ne așteaptă când biserica noastră va fi lipsită de jertfa solidarității noastre. Numai prin aflarea noastră laolaltă, strâns uniți în jurul bisericii ortodoxe, vom putea păstra comoara neprețuită a darurilor cerești cu care ne-a învrednicit Dumnezeu.

Costeștii să fie semnul solidarității noastre cu ființa nezdită a bisericii ortodoxe.

(„*Noua Revistă Bisericească*“)

Invitare.

Subsemnații, îndemnați de amintirile unei munci prestate împreună în cursul celor trei ani petrecuți la Institutul nostru teologic din Caransebeș și pătrunși de sentimentul multor evenimente adânc imprimare în sufletul nostru în scopul de a aduce împreună rugăciuni de mulțumită celui Atotputernic, pentru că ne-a învrednicit

să muncim fiecare cu demnitate, în ogrorul lui Christos un sfert de veac, apoi de a comemora pe iubiții noștrii profesori și colegi trecuți la cele eterne, precum și spre a reîntări legăturile noastre colegiale vă invităm să participați la o convenire în Caransebeș, ce am proiectat-o pe ziua de 23 Iunie a. c. cu următorul program:

1. ora 8 a. m. Celebrarea sfintei liturghii în sobor, care se va ține în biserica s. Ioan Botezătorul (în Cimitierul ort. rom.)
2. ora 10 a. m. Intrunire la Academia teologică.
3. ora 12. Prezentare la P. S. Sa DI Episcop.
4. ora 1 (13) Masă comună.

Caransebeș, la 12 Iunie 1930.

Cu frățească dragoste:

Protopresb. R. G. Ancușă cons.-ref. eparhial
Filip Pop preot-profesor
Dimitrie Soceneanțu preot-profesor

ȘTIRI

Prea Sfințitul Episcop, aflând în Lunia Rusaliilor dimineața despre fericitul eveniment al proclamării Majestății Sale Carol II de Rege al României, a luat îndată dispozițiuni pentru pomenirea Majestății Sale la serviciile dumnezeiești.

Luni, armata din garnizoana Caransebeș a depus jurământul solemn de fidelitate Majestății Sale Regelui Carol II.

DI Dr. Ioan Vască, Rector al Academiei teologice din Cluj. În ședința plenară a Consiliului Eparhial din 11/VI a. c., dl profesor *Dr. I Vască* a fost ales și confirmat *Rector al Academiei teologice ort. rom. din Cluj* pentru durată de 3 ani. Cunoscute fiind calitățile superioare ale Dlui profesor și rector *Dr. I. Vască*, suntem siguri că școala teologică din Cluj este pe calea reclamată de necesitățile timpului și ale locului!

Danii creștinești. Familia judecătorului *DI Dr. Petru Maior* din Logoj este o familie de buni creștini. În cursul anilor a dat sfintei biserici din Logoj atât bani cât și obiecte prețioase; așa în anul 1929 a dăruit un covor în preț de 20.000 Lei. Anul acesta, de sfințele Paști a împodobit biserica sa cu încă un mășai, în preț de patru mii de Lei, iar acum mai nou a dăruit suma de zece mii Lei.

Dumnezeu cel atotștiutor. să răsplătească aceste jertfe după frumusețea lor!

Corul la sate. Ziua de 9 Iunie, Lunia sfințelor Rusalii a fost o zi de adevărată înălțare sufletească pentru credincioșii noștri din modesta parohie *Dalci*. În această zi, corul elevilor din *Zervești*, compus din 60 persoane sub conducerea măiastră a tânărului candidat de preoție *Andrei Jucos*, a descins în numita comună vecină, însușeșind mult atmosfera dela slujba sfintei Liturghii. Corul acestor elevi a fost însoțit, într'o disciplină laudabil menținută de învățătorul din *Zervești G. Gherghel*, de cantorii bisericești, precum și de un numeros public.

Frumoasa activitate muzicală a tânărului A. Jucos a fost remarcată și de P. On. D. Protopresbiter *Andrei Ghidiu*, cu ocazia ultimei inspecții catehetice, atât în magistrala sa cuvântare, cât și în protocolul luat în comuna Zervești. Nu mai puțin este aceasta un merit al îndemnurilor date la școala noastră teologică, îndemnuri ce nu rămân improductive, ci dimpotrivă arată înfăptuiri laudabile.

Cazul din Zervești să fie acestora spre laudă și exemplu de urmat altora!

BIBLIOGRAFIE

Lazar-Popovici: *Taina vieții lungi. Bucătăria fără foc. Regimul crud Tipografia diecezană Arad 1930. Prețul Lei 80.*

Intâitul sol al marei reforme omenеști, pe care o propovăduеște apusul cu isbânzi uriașe.

Știința modernă elimină complect cărnurile, narcoticele, alcoolul și chiar aromatele din alimentația omului. Astăzi nu mai este pentru nimeni un secret că bolile toate, fără excepție, sunt efectul unei hrăni nesănătoase efectul dureros al nerespectării legilor naturii. Pentru cei cari cunosc legea alimentației, legea ritmului și legea respirației, viața e sănătate, plină de bucuria muncii creiatare.

Foarte interesantă și instructivă, cartea e scrisă într'un stil vioiu și atrăgător, dând reguli de viață și peste 200 rețete deopotrivă utile celor chinuți de boli, ca și celor cari înțeleg să prevină bolile.

Se poate comanda dela librăria diecezană din Arad.

CONCURS.

În baza decisului Ven. Consiliu eparhial Nr. 570 B ex 1930 se scrie concurs pentru ocuparea postului de capelan cu drept de succesiune pe lângă neputinciosul paroh Vasile Murgu la parohia de clasa II din Ciclova-montană, protopresbiteratul Oraviței, cu termen de recurgere de 30 zile dela prima publicare în „Foaia Diecezană” cu următoarele

Emolumente:

1. $\frac{1}{3}$ (Una treia) parte din relutul pentru sesiunea parohială primit dela societatea U. D. R. în sumă anuală de 9500 Lei.

2. $\frac{1}{3}$ (una treia) parte din venitele stolare uzitate. În lipsă de casă parohială, alegândul capelan se va îngriji singur de locuință.

Capelanul va funcționa în atârnare și sub răspunderea parohului.

Recurenții își vor înainta cererea de concurs ajustată, cu documentele prescrise, Prea Onor. Oficiu Protopresbiteral din Oravița și sunt datori a se prezenta cu prealabila învoire a acestui Oficiu, în vre-o Duminecă sau sârbătoare în sfânta biserică, spre a-și arăta desteritatea în oratorie și cântare, nu însă în ziua de alege.

Ciclova-montană din ședința Consiliului parohial ținută în 4 Mai 1930.

Ioan Stoia
preș. cons. par.

Vasile Jianu
not. cons. par.

În conțelegere cu oficiul protopresbiteral.
Oravița la 13 Maiu 1930.

Virgil Musta
protopresbiter.

Judecătoria mixtă Orșova ca instanță c. f.

Nr. 838/930 cf.

Extract din publicațiune de licitație.

În cererea de executare făcută de urmăritoarea Prima Bancă Grânicerească sa. Caransebeș repr. prin Dr. E. Roth contra urmăritului Iosif Domilescu.

Judecătoria a ordonat licitațiunea din nou în ce privește imobilele situate în comuna Valea-Bolvașnița circumscripția Judecătoriei ocolului Orșova, cuprinse în cf. a comunei Valeabolvășnița foile cf. Nr.: 402, 847, 954, 1014, 1202, 1249, 1469, 1648 și 1961 și anume: ad foaia Nr. 402 5/6 parte din parcela Lunca, vie, 175 stp. top, 24 cu puețul strigării de 2000 Lei; 5/6 parte din Padina adâncă 375 stp. grădină cu prețul strigării de 2000 Lei; 5/6 parte la Stan Ursului 200 stp. grădină cu prețul strigării de 2000 lei; 5/6 parte Padina Ursului 330 stp. grădină cu prețul strigării de 3000 lei; 5/6 parte Poliniș 450 stp. top. 513 fânaț cl. II. cu prețul strigării de 3000 lei; 5/6 parte La Bara 500 stp. top. 3p9 arător cl. I. cu arețul strigării de 4000 lei; 5/6 parte La Mihotina 1 jugăr 600 sij. top. 258 fânaț cl. II. cu prețul strigării de 10.000 lei; ad foaia Nr. 847 în întregime, izlaz 180 stp. fânațe cl. III. prețul de 1000 lei; ad foaia Nr. 954 în întregime, izlaz 955 stp. fânațe cl. III. prețul de 5000 lei; ad foaia Nr. 954 în întregime, izlaz 956 stp. fânațe cl. III. prețul de 3000 lei; ad foaia Nr. 954 în întregime, izlaz 504 stp. fânațe cl. III. prețul de 3000 lei; ad foaia Nr. 954 în întregime, izlaz 556 stp. fânațe cl. III. prețul de 3000 lei; ad foaia Nr. 1014 7/8 parte din Padina adâncă 325 stp. top. 223 grădină prețul de 2000 lei; ad foaia Nr. 1202 5/6 parte la Lunca 400 stp. top. 26 vie prețul strigării 4000 lei; ad foaia Nr. 1249 întreg la Panove 300 stp. top. 409/1 arător II. prețul strigării 3000 lei; ad foaia Nr. 1469 întreg Satu Bătrân 100 stp. top. 188 grădină prețul strigării 1000 lei; ad foaia Nr. 1648 1/2 parte din Covacevâț 990 stp. top. 197 arător II. prețul strigării 3000 lei; ad foaia Nr. 1961 5/6 parte din lunca 1000 stp. top. 7 arător I. prețul strigării 20.000 lei.

Pentru incasarea creanțelor de 4000 lei, 3000 lei, 2000 lei, capital, interese de 12% dela 31 August 1927 1/3% taxă cambială 4605 lei 75 bani spese stabilite, iar pentru prezenta cerere 856 lei spese. Uzufuctul Semenicei Domilescu și dreptul de întreținere a lui Iosif Domilescu rămân neatînse.

Licitațiunea se va ține în ziua de **5, luna Iulie anul 1930 ora 4 p. m.** la casa comunală a comunei Valeabolvășnița.

Imobilele ce vor fi licitate nu vor fi vândute pe un preț mai mic de cât două treimi din prețul de strigare.

Cei cari doresc să liciteze sunt datori să depoziteze la delegatul judecătoresc 10% din prețul de strigare drept garanție, în numerar sau în efecte de cauție scotite după cursul fixat în § 42 legea LX 1881, sau să predea aceluiași delegat chitanța contatând depunerea judecătorește, prealabilă a garanției și să semneze condițiunile de licitație (§ 147, 150 170, legea LX 1881; § 21 legea XL. 1908).

Dacă nimeni nu oferă mai mult, cel care a oferit pentru imobil un preț mai urcat de cât cel de strigare este dator să întregască imediat garanția — fixată conform procentului prețului de strigare — la aceiași parte procentuală a prețului ce a oferit. (§ 20 XLI. 1908).

Data în Orșova la 20, luna Maiu, anul 1930.
ss. **Al. Niculescu** judecător ss. **Ign. Valeanu** dir. cf.
pentru conformitate: **Ștefoan.**